

[Lannung.]

soner interneret i mange Maaneder, altsaa hvor det ikke drejer sig om en ganske kortvarig Internering, men en Internering i mange Maaneder, indtil 3—4 Maaneder maaske uden Grundlovsforhør, og hvor man bagefter har maattet løslade dem, fordi der ikke var Grundlag for at rejse Tiltale, maaske, overhovedet kun et meget spinkelt Grundlag. Her ligger det ikke saa simpelt som ved de kortvarige Interneringer. Saadanne Personer er ikke blot ikke sluppet med en kortere Internering, men har maaske i mange Tilfælde faaet ødelagt eller lidt stor Skade paa deres Erhverv, Stilling o. s. v. De er blevet afskediget, deres Erhverv har lidt stor Skade, blacklistede og brændemærkede som de let blev i Offentlighedens Bevidsthed. Her er der adskilligt, der talte for en mere individuel og smidig Behandling fremfor den mere summariske Behandling, som Loven hjemler. Disse Folk skulde jo i hvert Fald gerne igen vende tilbage til normal Virksomhed og blive nyttige Borgere i Samfundet; og vi, der har en Gerning som Forsvarere, ved, at flere af disse savner meget og formentlig maa have Krav paa en Tilkendegivelse af en eller anden Art fra det offentlige Side, og da helst fra Domstolene, om at de ikke længere har noget Udestaaende med Anklagemyndigheden, men kan betragte Sagen som afsluttet og saaledes i mange Tilfælde faa deres Stilling, som de i Mellemtiden har maattet opgive, tilbage. Her er det ganske oplagt, at det er fuldkommen utilfredsstillende, for at anvende et mildt Udtryk, med de røde, grønne o. s. v. Erklæringer, man en Tid forsøgte sig med. Det offentlige maa her foretage et eller andet, og jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, hvorledes man tænker sig at gaa frem i denne Relation. Hvorledes faar disse Folk deres Forhold i Orden igen? Der er sikkert adskillige blandt Juristerne her, der kender mange saadanne Tilfælde, og derfor vilde det have meget stor Interesse for os som for Offentligheden i det hele taget, om den højtærede Minister vilde udtale sig om, hvorledes saadanne Folk faar deres Forhold i Orden og faar en Tilkendegivelse af, at der ikke længere er noget Mellemværende mellem dem og Anklagemyndigheden.

Maa jeg i denne Forbindelse sige, at der sidder jo i Øjeblikket adskillige fængslede efter de nye Straffelove, utvivlsomt i adskillige Tilfælde paa et meget spinkelt Grundlag. Man kan ikke undgaa at faa det Indtryk, at der, efter at de paagældende nu har siddet snart i 5 Maaneder, i adskillige

Tilfælde trænges til en fornyet Gennemgang og Overvejelse i Sagerne, der foreligger for de ofte med for mange Sager overbebyrdede Politifolk, en Overvejelse af, om Grundlaget virkelig er tilstrækkeligt, om der virkelig er skellig Grund til at antage, at vedkommende har gjort sig skyldig i Landsforræderi eller anden landsskadelig Virksomhed, saaledes som Loven forlanger for Opretholdelse af Fængslingen, eller om vedkommende ikke nu bør løslades. Det bør særlig gælde, fordi Behandlingen af disse Sager synes at trække længe ud, længere end man vel kunde have ventet.

Naar Rigsdagen gik med til det ekstraordinære, at saadanne Personer ubetinget skal holdes fængslede, selv om vedkommende er ganske ufarlig, regnede man jo nok i Almindelighed med en noget hurtigere Ekspedition af Sagerne end den, der er blevet Tale om, vel først og fremmest fordi man synes at gaa meget, meget vidt med Hensyn til at inddrage Forhold under Landsforræderiloven. Hertil vil man maaske svare, at man har jo den Beskyttelse, at Domstolene skal godkende Fængslingens Opretholdelse, men jeg tror, at alle, der har med saadanne Sager at gøre, vil have faaet det Indtryk, at denne Beskyttelse i adskillige af disse Sager er mere teoretisk og mindre effektiv i Praksis end i Almindelighed. Jeg opfordrer derfor den højtærede Justitsminister til at gøre sit til, at der, efterhaanden som Tiden trækker ud, sker en Nyovervejelse af de tvivlsomme Sager og sker Løsladelse, hvor der ikke trods den lange Tid, Undersøgelsen har varet, er kommet graverende Ting frem, men hvor Grundlaget er spinkelt. Jeg er ganske klar over, at det sker i mange Tilfælde, men jeg tror ogsaa, jeg har Lov til at mene, at det ikke sker i nær alle de Tilfælde, det burde, og i hvert Fald ikke i det Tempo, hvori det burde ske. Jeg tror, der i saa Henseende kunde nævnes adskillige konkrete Eksempler.

Faren er jo i Øjeblikket ikke i udpræget Grad den, at man tager for faa ind under Straffelovene, tværtimod. I det hele taget maa man som Jurist have Lov til at sige, at man efter vor Opfattelse gaar meget, meget vidt. Da Straffeloven blev til, var vi betænkelige ved de meget vide Rammer, men vi fandt Korrektionen dertil i dette, at der skulde foreligge meget alvorlige Forhold, før man inddrog dem under det strafbare, trods Lovens tilbagevirkende Kraft. I saa Henseende laa Kauteleet jo først og fremmest i, at Minimumsstraffen var 4 Aar. Alene dette, var vi alle enige om, var et aldeles afgørende Kautel for, at man ikke tog for